

- 4. Diligis omnia verba perditionis, lingua dolosa.
- 5. Vicissim destruet te Deus in aeternum, & conteret & abradet te de tabernaculo, & radicem tuam de terra viventium. Selah.
- 6. Et videbunt iusti, & timebunt, & super ipsum ridebunt.
- 7. Ecce virum, qui non posuit Deum robur suum, sed fiduciam collocavit in opes suas multas, & in prauitate sua obfirmatus fuit.
- 8. Et ego sicut oliua viridis in domo Dei, speravi in benignitate Dei in seculum & vsq.
- 9. Celebrabo te in seculum, quoniam fecisti: & expectabo nomen tuum, quoniam bonum est, in conspectu sanctorum tuorum.

LECTIO.
Vers. 1.

Potens.] Ebr. הגביר Græc. & vulg Lat sic: Qui potens es in iniquitate: cum illud, in iniquitate non sit in Ebræo. Et illud, Benignitas Dei, Ebræi אל חסד omiserunt: Et quod in Ebræo est, כל היום, Tota die, translulerunt ad principium secundi versus, sic legentes: Tota die iniustitiam cogitavit lingua tua.

Vers. 4.

Verba perditionis.] Ebr. רברי בלע. Græc. καταπορευσις Vulgata Lat. Precipitationis. Hieron. Ad deuorandum. Iustin. Destructionis Felix: Depressionis. Pagnin. Omnia verba dissipata.

Vers. 5.

Vicissim.] Ebr. וצ: id est, Etiam Græcus & vulgata Lat. Propterea. Hieron. Sed. Sic & Iustin. Pagnin. Felix, & Tigurina: Etiam.

Conteret te.] Græc. & vulg Lat. Euellet te, & emigrabit te. Hieron. Terrebit te, & euellet. Iustinianus: Incidet te, & præcidet te.

Illud vltimo versu, In conspectu sanctorum tuorum, Ebr. est הסידיך: id est, Eorum qui benignitate tua potiuntur.

DISPOSITIO PSALMI.

Prima pars
Psalmi.

Sunt autem Psalmi huius dua partes. Prima est, qua apostrophen Propheta ad impium Doëg continet. Illa habet versus priores quinque. In ista verò apostrophe Propheta duo facit. Primum opprobrat impio Doëg quadam: deinde minatur illi excidium ex ira & vindicta Dei. Opprobrat autem illi non solum malitiã insignem, sed & studium malitiæ. Illud est, diligere malum ex animo, meditari malũ, & linguam ad fraudem & calumniam innocentium acuere. Deinde & gloriationem in malitia, eo quod crudelitatem illam & summam malitiam proditorum & occisorum sacerdotum, quam detestabant reliqui serui Saulis, sibi laudi duceret, quasi factũ in sine commisset. Atq; ideo & eironiam addit dicens, הגביר, Vir fortis ac strenue.

B Egregiam verò laudem & spolia ampla tulisti, occisor sacerdotum Domini, virorum inermium & innocentium senum, mulierum, infantium, boum & ouium. Hic vers. 1. addit: Bonitas Dei extat quotidie. Quod nihil est aliud, quam: etiamsi cum tuo rege me & innoxios quosuis ad necem queratis, est tamen tanta Dei bonitas, vt nos non deserat.

Deinde vindictam Domini illi minatur vers. 5. Minatur autem tantum, qua allatura sit omnimodum excidium. Ideo vititur verbis cõterendi, destruendi, abradendi, & eradicandi, idq; de terra viventium. Et merito. Dignum enim erat, vt radicibus tolleretur cum suis de terra viventium, qui sua cum proditorum credulitate sacerdotes Domini cum mulieribus & paruulis vsq; ad animantia bruta quoq; extirpauerat. Istam talionis equitatem notat propheta, in eo quod, non simpliciter dicit, Deus destruet te, conteret te, abradet te, &c. sed אל יחזק, Vicissim te Deus destruet, &c. quemadmodum tu: id est, sacerdotes Domini, &c.

Vers. 5.

Et abradet te de tabernaculo.] Huius ideo meminit, quod simulatione religionis cultus Dei in tabernaculo Domini constitutus, ministrorum Domini interitum meditatus est: ideo dignus, cui nulla fors esset amplius in cultu & tabernaculo Dei. Hæc erit pœna hypocritarũ nostri quoq; temporis.

ALTERA PARS PSALMI.

Quod sit eruditium Dauidis hoc Psalmo.

Illud ponitur reliquis versibus quatuor. Et tria complectitur, quæ colligit Propheta ex vindicta impij Doëg. 1. Primum est vers. 6. quod dicit: Et videbunt iusti & timebunt. Quid videbunt? vindictã Doëg. Inde incipient amplius quam antea metuere omnium, tanquam iustum ultorem malorum. Atq; ita cedit iustis in bonum, quando impijs sumitur ultio. Et hæc est ratio, cur subinde Deus malos in hoc seculo puniat: exemplum ponens eorum, qui impiè acturi sunt: & ostendens, quam non sint impune euasuri vindictam meritam.

2. Alterum est, non posse prosperari hominem, in maloflorentem ac potentem, spemque suam non in Deum, sed in suas diuitias & prauitatis potentiam collocantem. Eum verò, qui in Dominũ constanter sperat, futurum in domo Dei, sicut oliuam viridem: hoc est, prosperaturũ in omnibus, vt est Psal. 1. Hoc ponit versib. 7. & 8. alteram particulam huius sub sua persona exprimens. Quasi dicat: Ego verò, licet me Saul cum suo impio Doëg persequatur, & è regno ac populo Dei eijciat, permanebo tamen in domo Dei, idq; cum summa prosperitate, excisis illis, qui me extinctum volunt. Quare? Quia in bonitatem Domini fiduciam meam omnem perpetuò collocaui, qui non potest deserere sperantes in se.

3. Tertium est, gratiarũ actio, pro eo quod ope diuina liberatus erat, & corroboratio spei in nomẽ Dei, propterea quod illud sit bonum omnibus sanctis Dei. Ista habentur versu vltimo: Celebrabo, inquit, te quod tu feceris. Agnoscam & prædicabo opem tuam, qua me eripuisti. Et sperabo in nomine tuo: quod videlicet es protector omnium in te sperantium, & quod optimum ac tutissimum solatium est omni.

K 4